

שבת פרשת תצוה, יו"ד אדר-ראשון, ה'תשמ"א

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 נקראים בשם אתפשוטתא דמשה שבכל דרא) שהם מחזקים
 2 את האמונה דישאל שיעמדו במסירות נפש בקיום התורה
 3 ומצוות. דלכאורה צורת עבודתו של משה רבינו וצורת עבודתם של
 4 הצדיקים שלאחריו שונה, שהרי זה שמשה וזו ומפרנס את האמונה
 5 הוא (פמבאר בכמה מקומות³⁴ וגם במאמר זה
 6 עצמו³⁵) על ידי שמשיע
 7 לישאל דעת באלקות תהיה
 8 להם הבנה בשכל והרגשה בלב
 9 באלקות, שעל-ידיה באה
 10 האמונה בפנימיות, זאת אומרת
 11 שיעקר התעסקותו של משה רבינו עם
 12 בני ישראל היא כרובד של הכוחות
 13 הגלויים שלהם. ולעומת זאת זה
 14 שרועי ישראל שבכל דור
 15 מחזקים האמונה (המבאר
 16 במאמר זה³⁶) אין זה בכך שהם
 17 עוסקים בלהסביר את הדברים בשכל
 18 וליישבם ברגש הלב, אלא תפקידם
 19 הוא שהאמונה דישאל
 20 תהיה באופן דמסירות נפש,
 21 אשר מסירות נפש קשורה עם
 22 התעוררות עצם הנפש שלמעלה
 23 מהכוחות הגלויים. ועל פי הנ"ל
 24 בסעיף ה' אשר גם היכולת להחזיר את
 25 האמונה בכוחותיו הגלויים של האדם
 26 קשורה בגילוי האמונה הנובעת מעצם
 27 הנשמה, יש לומר, שעקר
 28 הענין דרעיא מהימנא הוא
 29 זה שהוא וזו ומפרנס את
 30 האמונה עצמה, כלומר
 31 שתהיה לא רק דרגת האמונה כמו
 32 שהיא מצד הגלויים (כלומר
 33 מצד זה שהנשמה שלמעלה
 34 רואה אלקות) אלא שתאיר בהם
 35 האמונה שמצד עצם הנשמה.
 36 וזה שבפעל משה ממשיך את
 37 האמונה בפנימיות (כלומר
 38 התעסקותו בלהחזיר וליישב את
 39 הדברים בדעת והשגה) הוא
 40 ותוצאה מזה שהוא וזו

ומפרנס את האמונה עצמה (זו תוצאה של המשכת וגלוי
 האמונה כמו שהיא מצד עצם הנשמה). וכנ"ל (סעיף ה),
 והאפשרות שתוכל להיות המשכת האמונה בפנימיות (כלומר
 בדעת ובהשגת השכל) הוא על ידי גלוי ההתקשרות עצמית
 דעצם הנשמה.
 על פי האמור מובן שאין זה רק שישנו
 קשר בין עבודתו של משה רבינו לבין
 עבודתם של רועי ישראל שלאחריו,
 אלא שיעקר עבודתם היא אחת, גלוי
 האמונה הנובעת מעצם הנשמה. אצל
 משה רבינו בא הדבר לידי ביטוי
 ביכולתו להחזיר את האמונה בכוחות
 הנפש הגלויים, בדעת במוח ובלב.
 אצל רועי ישראל שלאחריו התגלותה
 של האמונה שבעצם הנשמה התבטאה
 בעניין המסירות נפש.
 ועל-פיה יש לומר, דבזה
 שבהדורות שהצרכו למסירות
 נפש בפועל, חזקו רועי
 ישראל (שהם האתפשוטתא
 דמשה) את האמונה דישאל
 שתהיה במסירות נפש, הרי
 בכך נתגלה הענין דרעיא
 מהימנא (בענין זה³⁷) עוד
 יותר ממשמה עצמו. כי
 המשכת וגלוי האמונה כמו
 שהיא מצד עצם הנשמה
 [שעל ידי משה ואתפשוטתא
 דיליה שבכל דרא], הרי למרות
 שהיא מתבטאת גם בעבודתו של משה
 בלמדו דעת את העם, אך עקר
 התגלותה הוא מסירות נפש
 בפועל דבר שהיה קיים דווקא
 בדורות שבזמן הגלות.
 (ז במאמר של כ"ק אדמו"ר הריי"צ,
 בתור דוגמא לרועי ישראל שעוררו את
 המסירות נפש בבני ישראל, מוכר
 דווקא מרדכי היהודי. דבר זה נוגע
 לדרונו אנו. והנה ידוע
 שהמסירות נפש בפועל על
 תורה ומצוות של כל ישראל
 ולא רק של חלק מהעם, הייתה

(34) תו"א משפטים עה, ב. ובכ"מ. וראה גם תניא רפ"ב. (35) סעיף יא. (36) משא"כ בתו"א שם "יורדין ניצוצין מנשמת מרע"ה כו' ללמד דעת את העם". (37) ראה לקמן הערה 56.